

Nog twee veentjes

De Werkgroep had de smaak te pakken. Na het Veldakkersveen werden nog twee veentjes rondom Zeijen aangepakt, het Meestersveen en het Bollenveen. Deze aanpak wordt kort beschreven. Daarna volgen de bijzondere ervaringen over het beheer en de behaalde resultaten. Maar nu eerst het Meestersveen en het Bollenveen.

Het Meestersveen

Aan de oostzijde van het dorp ligt het Meestersveen. Op initiatief van een inwoner, Jelke Bennink,

was op deze plek een tjasker, gevonden in een schuur in Amen, gerestaureerd en in 1983 bij dat veentje geplaatst. Een tjasker is een klein houten molentje dat onder meer werd gebruikt om een deel van het veentje droog te malen. De bewoners konden daarna veen baggelen uit het droog-gemalen gedeelte. Een informatiebordje over de tjasker is aan de naastgelegen verharde weg geplaatst. Zo wordt voor de wandelaar en de fietser het verhaal levend gehouden.

Henny Lanting, de vrouw van een lid van de werkgroep, had op dat veentje nog leren schaatsen. In de jaren dertig van de vorige eeuw was dit de ijsbaan van het dorp Zeijen. Een paar werkgroep-leden zagen het aanpakken van dit veentje niet zitten. Het leek nogal verdroogd en verland en het was omringd door goed ontwaterde landbouwgronden. Het veentje was dichtgegroeid met voornamelijk waterwilg en de mooie oude veenputten lagen uit het zicht, vooral aan de achterzijde van het veentje. Een groot deel was eigendom van het Staatsbosbeheer. Twee particuliere grondeigenaren in het veentje wilden niet dat er iets zou gebeuren op hun gronden. Afsproken werd dat de werkzaamheden alleen op het eigendom van het Staatsbosbeheer zouden plaatsvinden.

Ook nu luidde het advies van Staatsbosbeheer en Landschapsbeheer Drenthe om alle begroeiing te verwijderen en het waterpeil geleidelijk iets te verhogen. Hierover zou worden overlegd met de aangrenzende boeren. De werkgroep wilde zelf kleinschalig open water maken en het werk hoefde niet na één werkseizoen gereed te zijn.

At de Groot stelde aan de werkgroep leden voor om ook voor dit veentje een 5-jarenplan uit te voeren, vergelijkbaar met het Veldakkersveen. Na een positief kritische discussie in de werkgroep stonden de neuzen dezelfde kant op. Zo'n discussie of een brainstorm binnen de groep ontstond vaak spontaan. En natuurlijk stimuleerde de Drentse kruidenbitter, later Veenbitter genoemd, ook wel enigszins.

Het Staatsbosbeheer had de beschikking over een tractor met een lier en die mocht de werkgroep onder bepaalde voorwaarden gebruiken. In het Veldakkersveen had de werkgroep daar al ervaring mee opgedaan. Het plan was dat een werkgroep lid met een stalen kabel en een ketting het veen in zou gaan, een ketting om een wilgenstobbe zou leggen en dit zou vasthaken aan de stalen kabel. De lier moest dan worden opgedraaid om de wilgenstobbe uit het veentje te trekken. Op die manier kon meer open water ontstaan. Het enthousiasme binnen de werkgroep werd steeds groter en de pioniers konden niet wachten om ook dit drassige veen in te gaan.

Op een frisse zaterdagmorgen in november trok de werkgroep voor de eerste keer naar het Meestersveen. Door het natte najaar stond het water relatief hoog. Gewapend met waadbroeken en spanzagen betraden zij de rand van het veentje. Omdat er tussen de vele begroeiing weinig ruimte was, stond de tractor met lier op de voor het veentje gelegen verharde ruilverkavelingweg. De opkomst van de vrijwilligers was deze ochtend hoog. Het pionierswerk stimuleerde, het ademde een sfeer van avontuur. De lucht was helder blauw. Er werd winterse neerslag voorspeld. Vol goede moed ging de werkgroep aan de slag. Eerst werden de takken van de wilg tot ongeveer een halve meter boven de veengrond afgezaagd en afgevoerd. Daarna werd de ketting om de stobbe gelegd en aan de haak van de lierkabel vastgezet. De tractormotor draaide de kabel van de lier langzaam rond. De stalen kabel spande zich. Toen klonk een krakend geluid... en met een knal schoot de ketting met hoge snelheid

van de wilgenstam af. Nog een keer proberen. Maar helaas, de daarop volgende pogingen mislukten ook. Het idee werd geopperd om de wilg niet eerst af te zagen zodat de ketting er moeilijker zou afglijden. Een volgende poging. De kabel spande zich opnieuw. Gekraak... en de ketting trok zich vast om de wilgenstammen. Langzaam kantelde de waterwilg met zijn grote wortelkluit helemaal voorover en met luid gejuich kwam de eerste 'vangst' aan land. De motorzaag werd aangetrokken en vakkundig werden de vele takken kort gezaagd. Er werd een open plek gezocht waar de takken konden liggen.

Het werk verliep die zaterdag voorspoedig. De werkgroep zag nieuw water ontstaan, maar de afstand naar de wilgen in het veen werd steeds groter en verraderlijker. Op meerdere plekken waren inmiddels forse stobben uit het veentje gelierd en daar was het ineens erg diep. De stobbenjagers liepen voorzichtig om de beurt met de kabel en de ketting op hun schouder naar hun volgende prooi. Plotseling deed een zware hagelbui de hemel openbarsten. De stobbenjagers stonden ver in het veen. De anderen zochten snel een schuilplaats onder grote elzen. De vallende hagel zorgde voor een prachtig natuurlijk schouwspel. Het nieuwe water werd als een instrument gespeeld. Na een onverwachte donderklap werd het even helemaal stil. Geen zaag, geen lopende tractor, alleen een dekentje van hagelkorrels over het openliggende water en de modderige oever.

Na enkele weken kregen de vrijwilligers het steeds moeilijker. Door de vele takken, de talrijke uit het veentje gelierde stobben en de baggel was er geen doorkomen meer aan. Voor de stobbenjagers zat het seizoen er noodgedwongen op, maar vastbesloten kwamen zij het volgende jaar terug.

